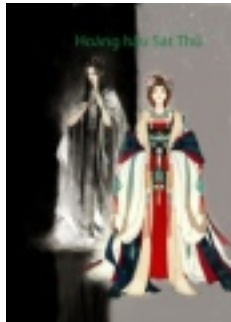

Hoàng Hậu Sát Thủ

Contents

Hoàng Hậu Sát Thủ	1
1. Chương 1: Tiểu Mĩ Nhân, Tiểu Hoàng Hậu	1
2. Chương 2: Củng Cố Ngôi Vị Hoàng Hậu.	4
3. Chương 3: Xuất Thân Phong Linh Sát_ Sự Thật Về Hoàng Hậu	5
4. Chương 4: Thích Khách	6
5. Chương 5: Chịu Phạt	8
6. Chương 6: Bại Lộ.	9
7. Chương 7: Phong Linh Sát	10
8. Chương 8: Ngọt Ngào	12
9. Chương 9: Sống	13
10. Chương 10: Ghen	14
11. Chương 11: Tin Đồn	16
12. Chương 12: Kết Thúc	18

Hoàng Hậu Sát Thủ

Giới thiệu

kể về cô gái trên đường đến bệnh viện vì có ca mổ khẩn cấp. Nhưng gặp phải chiếc xe tải lạc tay lái.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hau-sat-thu>

1. Chương 1: Tiểu Mĩ Nhân, Tiểu Hoàng Hậu

Thiên Nhạc mờ nhạt mở mắt, mọi thứ xung quanh trông có vẻ lạ. Cố nhớ lại Thiên Nhạc nhớ mình đang trên đường đến bệnh viện vì có ca mổ khẩn cấp. Thế nhưng gặp phải chiếc xe tải lạc tay lái chỉ là ánh đèn xe chói mắt và tiếng va đập mạnh, thân mình như bị xé rách. Mình chết rồi sao ? đây là địa phủ sao ?. Toàn thân không hề đau nhức chứng tỏ mình chẳng hề có chút thương tổn nào. Nếu còn sống có lẽ giờ mình

phải trong bệnh viện, băng bó khắp nơi, thân mình phải đau đớn dữ dội mới phải. Thế nhưng nhìn mình không chút vết tích thương tổn, tay chân cử động rất tốt nha.

Đảo mắt nhìn quanh một lão già, một cậu nhóc, một cô bé gái nhỏ và một kẻ có khuôn mặt tươi cười giả tạo. Đang hướng mắt nhìn chăm chú Thiên Nhạc cậu nhóc đáng yêu gọi Thiên nhạc là ái phi, cô bé gái thì kêu nương nương còn tên cười giả tạo thì kêu Ngọc Phương, bọn họ còn có một điểm chung nữa chính là ăn mặc theo kiểu phim kiếm hiệp. Ái ...a...chà đã lâu không mơ thấy mình là hiệp nữ, lúc bé Nhạc Nhạc rất thích xem phim kiếm hiệp mơ làm nữ hiệp nhưng mà nó đó đã là chuyện của hai mươi mấy năm trước rồi.

Nhếch môi như tự giễu đã 30 tuổi còn mơ giấc mơ kỳ quái. Kéo chân bên cạnh nằm xuống nhắm mắt lại, Nhạc Nhạc lầm bầm :

- Ai...a...chắc dạo này thiếu ngủ do làm việc quá sức...Giấc mơ này cũng thật là sống động quá thôi...Thế nhưng bên tai Nhạc Nhạc lại nghe thật rõ tiếng gầm nhẹ lạnh lùng :

- Hằng Phong....Người có vẻ mặt tươi cười rít qua kẽ răng nhưng khuôn mặt hắc không chút gì hờn giận. Đang kéo chân khép hờ mắt mà Thiên Nhạc không khỏi rùng mình.

Một bóng đen xuất hiện, thân mình Nhạc Nhạc trở nên cứng đờ một cách không tự chủ được.

- Vương gia, ta thực sự không có giao nhiệm vụ nào cho nàng trong thời gian này. Hắc hướng vương gia Triệu ngân phân trần. Rồi cả hai cùng đồng loạt nhìn về phía lão già đang ngồi cạnh giường. Lão xoa tay về mặt vô tội :

- Dừng nhìn ta, nàng ta tự dừng ngừng thở, tim cũng ngừng đập. chết rồi nhưng lại tự nhiên vùng dậy nói những lời kỳ quái, ta cũng có biết gì hơn hai người đâu. Lão phu hành y 50 năm qua Lần đầu thấy người chết sống lại. Sao lý giải cho các người nàng vì sao trở nên lạ lùng sau khi chết đi sống lại chứ.

Thiên nhạc dường như không thể ngủ được ngồi vùng dậy muốn bọn họ biến đi thì đụng phải đầu cậu nhỏ đang ngó nghiêng cúi xuống ngó nàng. Cú va chạm làm nàng đau điếng ôm đầu quát nhẹ :

- Nhóc con ngươi làm ta đau chết mất. Đau sao ? ý thức chợt lóe, mơ nào đâu có thực như vậy. Kéo tay cậu nhóc cảm nhận độ ẩm từ tay hắc Thiên Nhạc đột nhiên ngồi bật dậy. Nhìn thật kỹ xung quanh nhìn lại thân mình.

- Đóng phim sao ? tên phim là gì vậy ? máy quay và đạo diễn sao không có ở đây ?. Thiên Nhạc hưng phấn hỏi nhưng đón nhận được là ánh mắt mờ mịt của mọi người. Rồi giật mình cũng không đúng mình nào có phải diễn viên lại không nhớ có thi tuyển vào diễn xuất cho bộ phim truyền hình nào. Sẽ không phải như trong các tiểu thuyết mà dạo này mình hay đọc được trên mạng chứ. Cái gì đó chết xong xuyên không qua thời cổ đại. Lướt nhìn xung quanh xác định bé gái nhỏ này có lẽ là nha hoàn nữ cười thật tươi Thiên Nhạc hỏi cô bé :

- Có gương không em gái, cho chị mượn chút coi. Nàng ta tròn xoe mắt nhìn nàng rồi ngẩn ra một lúc mới biết nàng nói chuyện với nàng ta, đem đến cho nàng một chiếc gương đồng. Kẻ trong gương không phải mình...nàng Phương Thiên Nhạc ngã lăn ra bất tỉnh một lần nữa...

Ngồi hăng giờ liền ôm chiếc gương, ôi khuôn mặt mỹ nhân này, thân hình với những đường cong mê người, sao mà làm nàng hài lòng đến thế. Ngây ngốc cười đến quai hàm căng cứng mỗi nhử nàng cảm thấy thật bội phục những minh tinh bàn mạt họ có thể cười hàng giờ liền. Nhưng vẫn không muốn khép miệng lại vì đắc ý.

Trước đây nàng chẳng đẹp chút nào, luôn tự ti với thân hình hơi béo một chút nên mãi đến 30 tuổi mà vẫn chưa một mảnh tình vắt vai. Xoay một vòng hạnh phúc, nàng không những đẹp ra còn trở lại một lần nữa cái tuổi 16. Hai nữ tỷ ở một bên thấy nàng từ khi tỉnh dậy cứ khư khư ôm lấy cái gương thì không khỏi chóchút lạ, không biết là có nên báo cho lương thái y biết hay không ? Các nàng bèn chia nhau hành động, một kẻ chạy đi gọi thái y một kẻ gọi nàng :

- Nương nương người có thấy ở chỗ nào không khỏe không ? Đang ngay ngốc suy tư nàng như kẻ mê được gọi tỉnh trở lại.

- À ta không sao...mà khoan ngươi vừa gọi ta là gì ? nương nương ? không lẽ ta là một trong các phi tần của vua sao ? Thiên Nhạc không khỏi nổi lên nghi ngờ, với tư sắc này(sắc đẹp), thân hình này, độ tuổi này, thời đại này. Rùng mình một cái không phải chứ, nàng là kẻ thẳng như ruột ngựa sống ở cái nơi tranh sủng đến người sống ta chết này thì chết chắc rồi.

- Nương nương, ngươi quên rồi sao ? Người là hoàng hậu đương triều , ngày hôm qua tại đại lễ sắc phong, người đột nhiên ngắt tuy vậy nhưng người cũng đã là hoàng hậu. Hoàng hậu ?

- Ngươi...Ngươi.. nói ta là hoàng hậu sao ? Ngã ngời trên đất Thiên Nhạc đầu óc quay cuồng, nguyên không chỉ ở tại một nơi mà nữ nhân tranh sủng mà còn ngồi tại một nơi bất kỳ nữ nhân nào nơi đây cũng ham muốn.

- Híc...híc...hu...hu... nàng khóc càng lúc càng lớn nước mắt vương đầy tên khuôn mặt xinh đẹp.

Bên ngoài ánh bào nhàn nhạt màu vàng vừa rời khỏi. Trên khuôn mặt hần không chút biểu tình chỉ có nét uy nghiêm vốn có của bậc đế vương. Nhưng trong tay áo, nắm tay hần xuyên chặt thanh quyền, làm hậu của hần khiến nàng khổ sở vậy sao. Dù biết nàng đến bên hần chỉ là vì nhiệm vụ, giữa họ chỉ là che mắt kẻ khác. Nhưng hần vẫn không tự chủ được quan tâm nàng, khi thấy nàng bất tỉnh trong lễ sắc phong hần cũng hơi chút lo lắng. Rồi ánh mắt nàng khi tỉnh lại rất khác, khác với ánh mắt hần gặp mặt lần đầu, cảm giác cứ như hai người khác nhau ấy. Đến tột cùng là vì sao hần quan tâm nàng chứ, hiểu kỳ chẳng ?

Trong Ngọc Phụng các của Tây cung hai nha hoàn hầu hạ hoàng hậu khuôn mặt đượm nét hoảng sợ nhìn bờ vai không ngừng run lên của chủ tử. Khuôn mặt đỏ bừng vì cười quá nhiều nhưng vẫn còn đọng lại vài giọt lệ ban nãy. Khiến khuôn mặt tuyệt mỹ trở nên quý dị kỳ quái và khá dọa người.

Từ khi biết mình là hoàng hậu đương triều, Thiên Nhạc mừng rơi nước mắt vì cảm thấy mình thật may mắn. Sống 30 năm trong bộ dạng chẳng thể lọt mắt chính mình, mà nay nàng trở nên một mỹ nhân tuyệt sắc. Chăm chỉ học tập cố gắng thể nhưng dù là bác sĩ ngoại khoa giỏi vẫn bị chèn ép từ cấp trên, nay lại là hoàng hậu đương triều nắm trong tay hậu cung, dưới một những trên vạn người.

Ngửa đầu cười lớn Thiên Nhạc chưa bao giờ hài lòng đến thế. Nếu ông trời đã ưu đãi nàng như thế nàng phải sống thật tốt để không uổng phí cuộc sống lần thứ hai của mình(akiaki : ham hư vinh thấy ớn). Mà điều đầu tiên nàng quan tâm là thân phận của thân thể này, vì có thể nàng sẽ sống quãng đời còn lại của mình trong cái thân thể tiểu mỹ nhân này.

Dò hỏi từ hai tiểu nha hoàn hầu hạ nàng nàng cũng chỉ biết cơ thể này tên gọi Ngọc phượng là bà con xa với Chính Vương gia Triệu Ngạn. Chính vương gia là anh em cùng mẹ khác cha với hàng thượng. Vì tiên đế sinh thời không có con nối dõi nên nhận 2 nghĩa tử là Thuần vương Triệu Long và Chính Vương Triệu Ngạn. Sau đó Yên Phu nhân, mẹ của chính vương vào cung thăm nhi tử thì được hoàng thượng ân sủng mang thai sinh hạ Triệu Tề(hoàng thượng hiện giờ) được phong là Yên Phi.

Đến năm Triệu Tề 6 tuổi hoàng thượng băng hà hần lên ngôi và nay đã 10 năm.... Khoan... 6 tuổi và 10 năm vậy là 16 tuổi sao ? không phải chứ chồng nàng cư nhiên là một đứa trẻ 16 tuổi sao ? Ô...Ô.. Nàng không thể hiểu nổi nàng đã 30 tuổi nha, sao có thể lấy tướng công 16 tuổi này đây. Cứ tưởng sẽ gặp một soái ca đẹp lung linh kia chứ , thế nhưng tướng công nàng lại là một đứa trẻ con. Tuy hiện giờ trong thân xác tiểu cô nương 16 tuổi nhưng cũng không tránh khỏi cảm giác như dự dồ trẻ vị thành niên nha.

Đang bất mãn về độ tuổi của tướng công của nàng thì Thiên Nhạc cảm thấy choáng váng, những hình ảnh xa lạ lướt nhanh qua não. Một khuôn mặt lạnh lùng khiến tim đau như dao cứa, một khuôn mặt dịu dàng ấm áp đẹp đến lung linh mỉm cười cùng nàng,à không mỉm cười cùng Ngọc Phượng chứ. Mọi thứ xẹt qua rất nhanh nhưng nàng có thể cảm nhận 2 nam nhân này đều là hai nam nhân nào đó rất quan trọng đối với nàng ta.

Nhưng vì sao nàng ta lại chết không một thương tổn nào trên cơ thể, đôi mày nhăn chặt lại, đến tột cùng chuyện gì đã khiến Ngọc Phượng rời bỏ thế gian này.

2. Chương 2: Củng Cố Ngôi Vị Hoàng Hậu.

Mặc dù nàng bị ngắt trong lễ đăng quang hoàng hậu nhưng các nghi thức vẫn diễn ra. Theo như nha đầu của nàng cho hay thì tối nay nàng và hoàng đế sẽ viên phòng. Cố gắng thuyết phục bản thân, mình phải thật tự nhiên không để bị lộ là kẻ thay thế, còn nếu môn ngôi vững ngai vị này nàng phải được hấn sủng.

Chà cứ như là kẻ dụ dỗ trẻ vị thành niên ấy nhưng mà nàng là kẻ ích kỷ, chẳng phải cổ nhân có câu kẻ không vì mình trời chu đất diệt sao. Bởi vậy dù xin lỗi lương tâm nhưng ta phải dùng mỹ nhân kế để củng cố ngôi vị hoàng hậu thôi. (akiaki : lắc đầu...đúng là vô sỉ mà).

Dưới ánh nến Loan điện Thiên Nhạc khoác trên mình một bộ tơ lụa màu đỏ thắm, vì là tơ lụa nên càng toát lên được những đường cong quyến rũ của nàng. Khuôn mặt xinh đẹp được trang điểm thật sự tinh xảo động lòng người nàng ngồi trên giường ánh mắt toát lên một chút căng thẳng. Bên ngoài là tiếng thái giám truyền đến nàng biết hấn đến, cửa Loan điện được đẩy vào.

Bước vào điện là kẻ mà lúc sáng nàng gặp khi tỉnh lại, kẻ gọi nàng ái phi. Hấn cũng là kẻ trong ký ức kia của Ngọc Phượng, kẻ có nụ cười đẹp lung linh ấm áp, không hiểu sao khi nghĩ, người hấn cười với không phải nàng, trong lòng có chút chua chát. Khuôn mặt hấn lúc này không có chút lo lắng ngây ngô như trẻ con mà lần đầu nàng gặp, cũng không có tia ấm áp rạng rỡ như ký ức của Ngọc Phượng mà toát ra vẻ uy nghiêm trầm tĩnh. Đôi mắt hấn sâu thẳm không nhìn ra suy nghĩ gì, kẻ bước vào toát ra vẻ của một đế vương cao cao tại thượng kiến Thiên Nhạc nhìn hấn đến mê mẩn. Đi đến chiếc bàn hấn ngồi xuống tự tay rót ỉnh một ấm trà, hấn uống hết ly trà rồi đặt chiếc cốc xuống.

Thiên Nhạc như người tỉnh mộng thẫn thờ nhìn mình khi nào thì trở nên háo sắc như vậy, quên cả lấy lòng hấn, nàng vội vàng bước đến lại rót thêm trà vào cốc cho hấn. Nheo mắt nhìn nàng đột nhiên hấn túm lấy nàng khuôn mặt toát lên tia nguy hiểm :

- Người là kẻ nào. Mục đích là gì ? Tóm chặt cổ tay nàng khiến nó đau nhức, hấn nhìn sâu vào mắt nàng, như đôi mắt điều hâu nhìn xuyên suốt mọi thứ. Nhưng nàng đâu có dễ bị hù dọa thế, chuẩn bị sẵn tâm lý với tình huống này nàng khẽ cười nhẹ :

- Tề chàng làm ta đau đó, không phải nói sẽ bảo vệ ta sao chỉ mới hai ngày trước thôi nay đã khi dễ ta rồi. Nàng khẽ nhăn mặt trong con ngươi đọng đầy nước, nhu mì mà khiến bất cứ kẻ nào cũng phải động tâm mà thương xót. Thế nhưng ánh mắt hấn không chút thương xót nào chỉ có lạnh lẽo thêm vài phần. Đúng thế hấn đã nói sẽ bảo vệ nàng không có khả năng kẻ khác biết được vì lúc đó chỉ có nàng và hấn.

- Sao thế ? chàng không thích ta gọi thẳng tên chàng sao ? chẳng phải chàng bảo ta gọi thế khi lần sau gặp lại còn gì ? Thiên Nhạc nói những lời này nhưng trong lòng có chút căng thẳng, nàng cũng không rõ lắm trí nhớ này của Ngọc Phượng có bao nhiêu chuẩn xác. Nhưng nhìn tay hấn từ từ buông lỏng cổ tay nàng ra, nàng mới buông căng thẳng trong lòng.

Nàng cố dựa cả thân mình vào người hấn mắt thì chớp chớp quyến rũ như kiêu mấy con hồ ly tinh hay dụ dỗ nam nhân nàng xem trong tiết mục phim truyền hình. Thế nhưng Triệu Tề lại nhìn nàng với con mắt khó hiểu :

- Ngọc Phượng mắt nàng bị đau à ? Có bụi trong mắt sao ? sao cứ chớp liên tục thế, có cần trắm thổi bụi giúp không ? hèn gì mà nàng không đứng thẳng được phải dựa vào người trắm. Vừa nói hấn vừa banh mắt nàng ra thổi phù phù vài cái. Mặt Thiên Nhạc đỏ bừng vì ngượng. Nàng cư nhiên thật kém, dụ dỗ nam nhân thế nào thành mắt có bụi đây.

Thổi xong bụi cho Thiên Nhạc xong Triệu Tề đi về phía giường. Dương tay cho tỳ nữ thay y phục ỉnh hấn nằm xuống giường khoe môi khẽ nhếch lên.

- Nàng còn không lại đây ? hấn vỗ về chỗ trống cạnh bên. Nàng hít sâu một hơi lấy hết can đảm nở một nụ cười thật tươi quyến rũ nhưng khi nàng khó khăn lắm mới tới được giường vì phải đi tướng đi yếu điệu mà nàng xem trên truyền hình thì hấn đã ngủ mất rồi.

Ai oán nhìn kẻ chung giường kia hấn yên ổn ngủ say như một đứa trẻ. Viên phòng ư ? có lẽ hấn cũng không biết thế nào là viên phòng, khẽ thở dài nàng nằm cạnh hấn bỗng bị cánh tay hấn kéo nàng sát vào lồng

ngực nam nhân rộng lớn của hắn. Nàng như bị dọa, thân thể cứng đờ, thế nhưng hắn chỉ ôm nàng ngủ, nằm trong vòng tay ấm áp nàng ngủ giấc ngủ yên ổn nhất từ trước tới nay.

Khi nàng tỉnh dậy hắn đã lên triều tham gia buổi thượng triều sáng. Nàng uể oải để nha hoàn hầu hạ chải tóc thay xiêm y rồi đến ngự thiện phòng cùng hắn dùng thiện. Xa xa thấy bóng hắn, nàng lại một lần nữa dùng cách di chuyển mình học theo phim truyền hình bước từng bước đến bên hắn. Thấy nàng, hắn phá lên cười về mặt uy nghiêm của bậc đế vương dường như biến mất.

- Phì, ha...ha..a..a.. Chân, chân nàng bị làm sao thế sao tướng đi lại khó coi thế kia. Hắn đã phải rất cố nhịn cười từ buổi tối hôm qua khi thấy nàng tỏ vẻ nũng nịu lóng ngóng như kẻ tập kịch mới bắt đầu học diễn. Nhưng điều hắn quan tâm là nàng làm sao thế, cứ như kẻ trước mắt hắn không phải nàng. Nhưng không hề thấy sát ý từ nàng ta, hắn chỉ thật hứng thú xem nàng rốt cục là muốn làm cái gì.

Nhìn hắn cười Thiên Nhạc như ngơ ngẩn cả người quỳ luôn thẹn thùng vì bị hắn cười nhạo.

3. Chương 3: Xuất Thân Phong Linh Sát_ Sự Thật Về Hoàng Hậu

Nàng buồn bực trở về phòng và phân phó hạ nhân tìm một chiếc gương thật to ỉnh. Một lúc sau gương được đem đến, đi lại ngắm đi mà nàng cho rằng uyển chuyển thực nữ rồi nhìn mình trong gương. Chỉ thấy cái dáng đi ấy như một con vịt bầu lạch bạch hết sức buồn cười. Khuôn mặt nhuộm hồng hai gò má nàng xấu hổ. Thế nhưng lại để hắn thấy bộ dáng buồn cười đó, thì ra nhìn thì dễ nhưng bắt chước chẳng dễ chút nào.

Đang bận rộn tập tướng đi thực nữ nàng không hề biết có hai kẻ xuất hiện đang nhìn mình chăm chú.

- Người chắc chắn ả ta là đại tỷ sao ?

- Chắc chắn, bất kỳ ai trong phong Linh sát chúng ta cũng đều được ngâm trong độc trùng, mà dạ hương của ta tuyệt không nhận lầm.

Hai nữ nhân lầm bầm thật nhỏ sợ kinh động tới người xung quanh. Những tướng mình đã ả thân khá tốt thế nhưng lại thấy Ngọc Phượng phân phó hạ nhân rời đi, nàng ngồi trên ghế thường trà nhàn nhạt nói :

- Hai muội đã tới rồi thì lại uống trà rồi hãy về. Thiên Nhạc chỉ làm theo bản năng, nàng cũng không rõ sao mình có thể nhận ra trong phòng có người, khi tỉnh ra thì hai nàng kia đã hiện thân.

Hai nàng kia có khuôn mặt giống nhau như tạc mang một vẻ đẹp nhu hòa có lẽ là chị em song sinh. Cha, thì ra mình là cao thủ nha, liệu nàng có bay tới bay lui giống trong phim không nhỉ ? Đang miên man suy nghĩ thì bị cắt đứt bởi Thanh Thanh :

- Đại tỷ, ta thấy người đạo này rất lạ nha, chỉ lo ngắm nghía, không làm nhiệm vụ gì cả...Chẳng phải lúc này người nên ở bên cạnh hoàng thượng sao ?

Thiên Nhạc Như một kẻ mù mờ, vì Phong Linh sát là một tổ chức sát thủ, mà Ngọc Phượng có vẻ là người của Phong Linh sát. Nàng biết những điều đó, nhưng nhiệm vụ mà bọn họ nói là gì ? sát hại hoàng thượng chẳng ? Chỉ nghĩ đến khuôn mặt thiên thần kia sẽ biến mất bỗng dưng tim nàng nhói nhói đau. Nhưng không để lộ suy nghĩ của mình nàng xoay người :

- Ta cũng đang định đến chỗ hoàng thượng các người cứ yên tâm việc của ta ta tự biết.

Hai nữ tử nhìn nàng với vẻ nghi hoặc cũng không nói gì nhẹ nhàng xoay người biến mất như chưa từng xuất hiện. Nàng nhanh chân bước về thư phòng nơi có hắn ở đó, thấy nàng xuất hiện hắn không chút biểu tình gì lại tiếp tục cúi xuống nghiêm túc phê duyệt tấu chương.

Nhìn hắn chẳng chút phòng bị gì với mình lòng nàng có chút hoang mang. Nếu nhiệm vụ của Ngọc Phượng quả thật là lấy mạng hắn thì lúc này quả thật là lúc thuận tiện nhất. Đang miên mang suy nghĩ nàng bị thanh âm nhu hòa của Triệu Tề làm sự tỉnh :

- Chắc nàng đang tự hỏi nhiệm vụ của Ngọc Phượng là gì. Ta không rõ nàng làm cách nào khiến họ không phát hiện nàng không phải nàng ta nhưng mục đích của nàng là gì ? và nàng thực sự là ai ? Ánh mắt hắn nhìn nàng có chút sâu thẳm như muốn nhìn thấu tâm can nàng, khiến Thiên Nhạc bỗng cảm thấy có chút khó chịu

- Người biết ta không phải nàng ta, là vì người thích nàng ta sao ? Dù có thể nàng ta tiếp cận hắn là vì ám sát hắn nhưng hắn vẫn như thế chỉ dụ dằng với mỗi nàng ấy ? Tâm nàng đột nhiên co rút lại cảm giác nghèn nghẹn tại cổ họng khó chịu vô cùng.

Hắn không đáp lời, chỉ nhàn nhạt nhìn nàng, hắn có chút quan tâm nàng ấy nhưng có phải yêu thích không hắn cũng không rõ lắm, chỉ là khi thấy nàng ta hắn dường như có chút thương cảm lạ lùng. Dù nàng khá lạnh lùng nhưng nhìn hết sức bi thương, khiến lòng thương hại của nam nhân trời dấy.

Nhưng nữ nhân trước mắt hắn không có bóng dáng bi thương ấy, từ nàng ta hắn cảm nhận được hương vị ngọt ngào dịu nhẹ. Sự lỏng lẻo đáng yêu kia khiến hắn ngày càng muốn biết nhiều hơn về nàng, nàng đến bên hắn là vì sao, là thù hay bạn.

Hắn thật sâu nhìn vào mắt nàng như muốn biết rõ nữ nhân này, dù nàng là kẻ thù của hắn hắn cũng muốn giữ nàng bên cạnh liệu có được chăng ? vì thế hôm nay hắn đánh cuộc một lần, đuổi hết mọi thủ hạ ra ngoài chỉ còn nàng và hắn. Bị hắn nhìn Thiên Nhạc tự dưng lùi từng bước

- Ta tên Phương Thiên Nhạc, là người của một ngàn năm sau, vì tai nạn nên hồn phách đột nhiên đến đây, không rõ vì sao khi tỉnh lại lại trở thành Nhan Ngọc Phượng, nhưng ký ức của nàng ta ta lúc nhớ lúc không, không rõ ràng. Ta thực không cố ý chiếm dụng thân thể của nàng ta nhưng cũng không biết làm thế nào trả lại thân thể này... Ta nói toàn là thật đó. Nàng đưa 3 ngón tay làm động tác như đang thẻ trong các phim cổ trang ánh mắt kiên định nhìn hắn. Hắn nhíu mi nghi hoặc nhìn nàng, rồi ánh mắt dường như nhu hòa hơn trước.

- Nói vậy là nàng mượn xác hoàn hồn sao ? Trong lời nói của hắn có chút nghi hoặc nhưng không chút trào phúng hay trêu cợt gì mà hết sức nghiêm túc, hắn tin nàng sao ? Thông thường thì nói những chuyện thế này sẽ bị đối phương cho là điên hoặc hoảng sợ. Nhưng hắn không như thế chỉ nghiêm túc nghe nàng kể lại mọi thứ.

- Nói vậy Ngọc Phượng đã chết sao ? Ánh mắt hắn xa xăm không chút nhìn ra tâm tư hắn biết nàng ta đã chết hắn có tâm trạng ra sao ? có đau lòng chăng ? Trong lòng nàng có chút ẽ ẩm.

4. Chương 4: Thích Khách

Đang nhìn nàng nhu hòa ấm áp bỗng dưng ánh mắt Triệu Tề đột nhiên trở nên sắc lạnh. Hắn vươn đôi tay ôm lấy nàng thế nhưng thân thể hắn dần cứng đờ lại. Khi nàng nhìn thấy máu tươi của hắn nhiễm đỏ hoàng bào, trong mắt nàng là lửa giận lấn áp, nàng bỗng dưng điên cuồng ra sức chém giết những kẻ tấn công bọn họ. Nàng tức giận bản thân sao không phát hiện những kẻ kia, cũng chẳng nhớ mình dùng cách nào giết bọn chúng.

Lát sau bọn họ có thêm người hỗ trợ là một nam nhân có khuôn mặt lạnh băng có trong ký ức của Ngọc Phượng. Thân hình Thiên Nhạc có chút chấn động khi nam nhân kia đến, thế nhưng rất nhanh nàng hồi phục, chạy đến bên Triệu Tề lo lắng.

Nàng cầm máu cho hắn, dìu hắn đến chỗ an toàn, cũng may vết thương không lớn, hắn cũng có tập võ công nên thân thể cũng khá tốt vì thế không quá nguy hiểm. Hắn bắt lấy tay nàng hơi thở có chút dồn dập nhưng vẫn cố nói điều gì đó :

- Đừng... để ai biết việc nàng vừa nói với ta. Nhiệm vụ họ giao cho Ngọc Phượng là bảo vệ ta...nàng...nàng cũng không...không cần tìm cách trả thân thể lại cho nàng ta...

Hắn thật sợ hãi khi nàng nói sẽ trả lại thân thể cho Ngọc Phượng, nữ nhân này sẽ về một nơi không có hắn, chỉ nghĩ thôi khiến hắn đột nhiên không thở nổi. Thời gian ở cùng nàng rất ít chỉ vài ngày thế nhưng cũng khiến hắn luôn tâm niệm đến nàng. Đôi mắt trong trẻo ngây ngốc cùng hành động lóng ngóng đáng yêu kia khiến hắn chỉ có một ý niệm dù nàng là ai, đến bên hắn với mục đích gì hắn cũng không muốn nàng rời đi.

Hốc mắt Thiên Nhạc đã tràn đầy nước mắt, nhìn hắn hơi thở mỏng manh giọng nói đứt quãng, tâm nàng đau như bị ai đó xé nát, thế nhưng nàng vẫn thấy chút ngọt ngào. Dù mục đích hắn giữ nàng lại là gì thì nàng biết vị trí của nàng quan trọng hơn Ngọc Phượng trong lòng hắn.

Nàng sống 30 năm trong thế giới của mình nhưng chưa từng mê luyến bất cứ kẻ nào, không, phải nói chưa một ai khiến nàng để tâm đến thế. Là bác sĩ nàng biết hắn sẽ không chết nhưng hắn đau cả tâm can nàng cũng đau đớn. Nàng thương hại hắn sao? Không, nàng sẽ không vì nếu thương hại kẻ khác nàng sao có thể hành y đây. Mắt thấy nhiều bệnh nhân còn đáng thương hơn hắn thậm chí còn thấy rất nhiều người chết trước mắt mình nhưng nàng nào có đau đớn như vậy. Chỉ bên hắn vài ngày khiến vị trí hắn trong lòng nàng lớn đến vậy sao?

Sau khi đám thích khách bị Hằng Phong giải quyết hết, hắn ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía Thiên Nhạc đang khâu vết thương cho Triệu Tề, ánh mắt không nhìn ra hắn nghĩ gì. Phi thân rời khỏi hoàng cung hắn có việc cần bàn lại với vương gia. Trong Phủ chính vương Triệu Ngạn nhàn nhã ngồi uống trà trên môi vẫn nụ cười nhẹ nhàng nhưng trong ánh mắt sắc lạnh vài phần

- Người nói mượn xác hoàn hồn? Và Tề muốn giấu ta? Có nên đổi người khác? Hắn hỏi ý kiến Hằng Phong, tuy là chủ nhân nhưng hắn luôn lấy ý kiến từ y vì hắn biết Hằng Phong là kẻ có con mắt khách quan và luôn suy xét rất chuẩn xác. Hắn cần thấy nếu bản thân đưa ra quyết định lúc này là không sáng suốt vì hắn đang giận nguyền rủa nguyền rủa, đứa em trai hắn dùng mọi tâm cơ bảo vệ nay lại muốn có bí mật với hắn.

- Thuộc hạ nghĩ không phải đổi, dù mượn xác hoàn hồn, nàng ta vẫn giữ được võ công của Ngọc Phượng, lại tinh thông y thuật, vả lại hoàng thượng muốn giữ nàng lại nếu ta đổi sẽ..., chỉ là...

- Không rõ nàng ta liệu có nguyện ý bảo vệ Tề? Hắn nói ra Nghi vấn của bọn họ, nếu giờ đổi một kẻ khác cũng không mấy khó nhưng bọn họ cần kẻ giỏi nhất ít bị nghi ngờ nhất mà Ngọc Phượng là một trong những lựa chọn hoàn hảo nhất. Và hắn cũng không muốn Tề và hắn phải tranh cãi vì một nữ tử.

- Cho người giám sát nàng ta. Đồng thời người tạm thời sang đó ẩn thân 1 chuyển trước khi biết được đáp án đi. Vẫn lạnh nhạt vẫy ra lệnh mà ý cười trên khuôn mặt không giảm.

- Dạ. Hằng Phong rời đi, hắn cần sắp xếp kẻ theo dõi hành động của kẻ tự xưng là Thiên Nhạc kia. Trong ánh mắt lạnh băng của Hằng Phong có tia áy náy xẹt qua, nàng liệu có phải vì hắn mà rời bỏ thế gian? Thế nhưng rất nhanh tia tình cảm ấy cũng biến mất, hắn không muốn biết, dù là đúng hắn cũng sẽ không áy náy.

Trong Long Minh Các của đông cung, Thiên Nhạc ngồi nhìn chăm chú khuôn mặt say ngủ của Triệu Tề. Nhìn hắn yên giấc nàng biết mình yêu hắn rồi, nàng liệu có thể vì hắn tranh đấu hậu cung. Có thể vì hắn trở thành sát thủ giết trăm người, đi ngược với mục đích học y của mình không?. Nàng sẽ, chẳng phải nàng cũng vừa mới giết người đó sao? Cũng không khó đối phó hậu cung vì nàng từng học qua tâm lý học, cũng coi qua rất nhiều phim đấu đá chốn cung đình. Cùng lắm thì vừa học vừa tranh đấu thôi.

Nhưng liệu nàng có thể nhìn hắn chạm qua nữ nhân khác không? Câu trả lời hắn là không, nhưng nếu hắn không yêu nàng thì sẽ khiến hắn yêu nàng, nếu hắn chạm qua nữ nhân khác thì giết nàng ta. Chẳng phải nàng là sát thủ sao?. Như gỡ bỏ nỗi lo trong lòng Thiên Nhạc Mím cười. Nàng phải ngay lập tức bắt tay vào cái kế hoạch của mình thôi.

Nhìn mắt lóe sáng vì ý định gì đó nàng ta vừa nghĩ ra, Hằng Phong cười khỏ, có sát thủ nào mọi ý nghĩ hiện hết trên mặt thế kia chứ. Coi bộ mình đã mất một thuộc hạ hữu dụng thật rồi, nhưng có nên giúp nàng ta một tay không nhỉ?

5. Chương 5: Chịu Phạt

Hằng Phong hiện thân trước mặt Thiên Nhạc khiến nàng giật mình. Nhìn thấy hắn nàng theo bản năng khụy xuống :

- Gia.... Đưa hai tay cung kính như tư thế của một thuộc hạ trong phim nàng hay xem, nàng nghĩ tên này có lẽ là kẻ cầm đầu Phong Linh sát.
- Người là kẻ bảo vệ nhưng lại khiến chủ nhân mình bị thương, nên phạt thế nào đây ? Đôi mắt hắn lạnh lùng như băng ngàn năm nhìn nàng khiến nàng khẽ run vì ánh nhìn đó.
- Thiên, à không Ngọc Phượng lĩnh phạt. Nàng nhú mi, hình phạt chắc hẳn rất đáng sợ đi, vì sát thủ luôn rất khắt khe...
- Ta phạt người mỗi ngày phải dùng kinh công dạo quanh hoàng cung 3 vòng, đi đủ 3 vòng mới được trở về, đương nhiên cũng không thể để người khác phát hiện hoàng hậu có võ công, rõ chứ.
- Chỉ vậy thôi ? nàng nhú mi nghi hoặc nhìn hắn. Không phải cho độc xà cắn hay đánh thừa sống thiếu chết sao ? chỉ bắt đi loanh quanh. Nhưng mà với khả năng của nàng hiện giờ thì đi dạo như hắn nói cũng quá khó đi. Nhất là đây lại là trong cung , không cẩn thận bị nhận nhầm là thích khách thì bỏ mạng như chơi nha.

Như rõ lợi hại của việc này, nàng là kẻ tham sống sợ chết nha, dù gì cũng ở trong hoàng cung, cần gì kinh công. Không thạo cũng có sao đâu. Nếu như bị xem là thích khách thì chưa cần xác minh nàng đã bị vạ tiền xuyên thân rồi, việc này trăm hại mà chẳng có lợi ích gì, nàng đâu có ngốc a.

- Hi.. Hằng đại ca, huynh có thể phạt ta cái khác không ? Ví dụ như chép phạt quy định làm sát thủ nếu có, hay là...
- Năm vòng...
- Nhưng..
- Mười vòng.
- Dạ , thuộc hạ lãnh mệnh.

Nàng vùng vằng đi khỏi, thay bộ dạ hành bắt đầu hình phạt. Hắn hướng mắt đến bóng dáng đang bức tức kia cười yếu ớt. Muốn nàng sử dụng thuần thực kinh công là muốn tốt cho nàng, nếu rơi vào nguy hiểm ít ra cũng có thể bỏ chạy. Dù biết kẻ trước mặt hắn không phải Ngọc Phượng nhưng cảm giác áy náy vì không thể đáp lại tình cảm của nàng ta. Thử hắn có thể làm là để kẻ sống thay Ngọc Phượng này hạnh phúc, có lẽ chỉ vậy khiến hắn nhẹ lòng.

Vừa thay xong y phục xong Thiên Nhạc còn chưa biết bay lên thế nào thì bị một cánh tay tóm lấy cổ nàng bay lên mái nhà của Long Minh các. Khi nàng kịp hoàn hồn thì hắn cư nhiên đẩy nàng từ trên đó xuống.

- Để ta tiễn muội một đoạn. Hắn nhàn nhạt nói

khi nàng kinh hoàng vì mình đang rơi thì đột nhiên bản thân chân quẫy mạnh đập vào cành cây gần đó rồi cứ thế tung mình trong không trung. Nàng đang bay nha, cư nhiên biết bay nha, bay như chim.

Đang vui vẻ chẳng thèm nhìn phía trước thì ầm 1 cái nàng cư nhiên đụng phải một kẻ cũng mặc dạ phục chạy quanh như nàng. Kẻ kia bị nàng đụng trúng vì bất ngờ lại bị đụng choáng váng nên rơi xuống đập đầu vào hòn đá chết tươi. Nàng cũng chệch choạng một chút nhưng rất may là vướng vào một cành cây, không biết do may mắn hay do kinh công của Ngọc Phượng khá mà nàng không sao lại như người hạ xuống đất an toàn. Đến bên kẻ xấu số nàng phát hiện hắn cùng bọn với những kẻ tấn công nàng sáng nay.

Nhưng mà đáp xuống rồi thì bay lên thế nào đây, thế là nàng lại hì hục trèo lên cây. Nhìn xuống dưới, độ cao cũng tương đối(akiaki :lúc này bay được là do Hằng Phong đẩy từ mái nhà xuống , nên tỷ ấy nghĩ leo

lên thả mình xuống sẽ bay được giống tàu bay) vừa định thả mình xuống phía dưới nàng nghe thấy tiếng cười từ phía dưới gốc cây.

- Ha..ha..a. Triệu Tề ôm bụng cười lớn.

Khi hẳn thấy Hằng phong đến thì xem ra việc nàng mượn xác hoàn hồn đã lộ. Vì bảo hộ nàng hẳn đã cho cấm vệ quân lui hết để nàng an toàn dạo quanh hoàng cung của hẳn. Nếu không thì đừng nói là một màn đùng người lúc này, nàng vừa ra khỏi Minh long các đã chết dưới vạn tiễn rồi. Vẫn theo sát nàng vì không yên tâm, hẳn thật chẳng muốn rời mắt khỏi nàng.

Chẳng biết là nàng bảo hộ hẳn hay hẳn bảo hộ nàng nữa, nhưng hẳn hạnh phúc. Chỉ cần bên cạnh nàng hẳn cảm thấy thật hạnh phúc và thoải mái, bên nàng luôn có những bất ngờ đáng yêu vì những hành động của nàng. Tỷ như việc trèo lên cây để dùng tới kinh công, lúc này nàng từ mái của Minh long các có thể dùng kinh công là do lấy đà từ cành cây kia. Hẳn thật không dám tưởng tượng nếu là từ trên cây chỗ nàng định nhảy xuống kia nàng sẽ có thể giống tên kia té chết không.

6. Chương 6: Bại Lộ.

Khi bị hẳn cười nhạo Thiên Nhạc không tức giận mà thấy hạnh phúc, nàng cư nhiên mang đến nụ cười cho hẳn. Nhưng nhớ ra gì đó nàng hướng hẳn quát lớn

- Này, ai cho phép ngươi ra đây, bệnh nhân thì phải ở trong phòng chứ. Câu mắng vừa ra khỏi miệng nàng bùm chặt miệng lại nhất thời rơi từ trên cây xuống. Khi nàng đang rơi tự do thì đột nhiên được hẳn tiếp lấy nàng, ôm nàng hạ xuống an toàn.

- Nàng mắng trẫm sao ? xem ra trẫm phải phạt nàng mới được. Vừa nói hẳn vừa phủ môi lên môi nàng ra sức mút lấy hẳn đã nhìn quá lâu rồi, phải dùng trà có pha thuốc ngủ giúp hẳn ngủ bên nàng hàng đêm. Phải thật kìm nén bản thân rất nhiều mới không làm nàng hoảng sợ mà rời khỏi hẳn. Nhưng nay hẳn không muốn kìm nén bản thân nữa. Hẳn muốn ném tư vị ngọt ngào của nàng, muốn nàng thực sự là nữ nhân của hẳn.

Tư vị ngọt như kẹo này là hôn sao Thiên Nhạc thấy đầu óc lâng lâng. Nàng thích tư vị của hẳn vì thế trúc trắc đáp lại hẳn. Khi cả hai không thể thở được nữa hẳn và nàng mới tách nhau ra trong quyến luyến. Ôm nàng nhẹ nhàng hẳn nói khẽ bên tai nàng :

- Nàng chỉ cần nhón chân lên nhún mình một cái có thể dùng đến kinh công rồi. Không cần trèo lên chỗ cao thả mình xuống rất nguy hiểm, ta sẽ lo lắng cùng đau lòng biết không ?. Sao nàng có thể nghĩ ra trèo lên cây nhỉ ? Hành động đáng yêu này của nàng khiến ta không thể không muốn biết tiếp theo nàng sẽ làm gì. Thiên Nhạc nở nụ cười xấu xa, nàng vươn đôi tay nhỏ bé kéo đầu hẳn lại gần mình :

- Bất quá ta thích hình phạt của chàng. Nàng vừa nói vừa nhón chân lên lớn mật hôn hẳn, khi đầu óc hẳn như mất dần phương hướng nàng buông hẳn ra lại cười xấu xa.

- Trước hết phải trở về báo cáo ta đã lĩnh phạt xong. Rồi thì chàng phải bù ta đêm viên phòng nữa. Vừa nói hai má nàng vừa ửng đỏ đáng yêu, bộ dạng thẹn thùng của nàng khiến hẳn ngây ngẩn cả đầu óc.(akiaki : đúng là sói đội lốt cừu mà, dụ dỗ trẻ vị thành niên kìa)

Bọn họ trở lại Long Minh các bây giờ ở đó không chỉ có Hằng Phong còn có cả Triệu Ngạn Chính vương gia anh trai Triệu Tề. Khuôn mặt hẳn lúc này có chút tối lại. Trên khuôn mặt mất hẳn bộ dạng tươi cười thường ngày. Triệu Tề cảm giác được nguy cơ khi thấy huynh trưởng như vậy thế nhưng ai kia chẳng biết sống chết lên tiếng.

- Tham kiến vương gia, vương gia, ta tuy tất trách trong lần nhiệm vụ trước nhưng lúc này ta đã giết được thêm một tên thích khách nữa. Có thể xem là lấy công chuộc tội không. Nàng hùng hồn nêu chiến tích khiến Ở một bên Triệu Tề cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Nàng là kẻ đầu óc đơn giản, có thể nói là ngây thơ nhưng đang cố tỏ ra là người nguy hiểm là bởi vì hấn sao. Trong lòng hấn có tư vị ngọt ngào, hấn biết hoàng huynh giận như vậy là vì hấn đã vì nàng mà 2 lần lơ lửng phòng bị khiến mình rơi vào nguy hiểm mà tất cả là vì nàng. Bỗng hấn cảm thấy lo sợ hoàng huynh sẽ tước nàng ra khỏi tay hấn. Nỗi sợ hãi ấy khiến hấn sẽ phải ra mặt cầu xin hoàng huynh, hấn biết nếu hấn cầu xin hấn hoàng huynh sẽ đồng ý.

- Người tưởng ta không biết lần này là do người may mắn đụng trúng kẻ đó khiến hấn té chết sao. Thiên Nhạc, người nghe cho rõ, cho dù người thật lập công cũng không có quyền ở trước mặt bốn vương ra điều kiện.

Thiên Nhạc nghe hấn gọi tên mình thì mới vỡ lẽ, thì ra hấn đã phát hiện, nàng bây giờ chỉ có một ý nghĩ cho dù phải cầu xin, phải đổi tất cả mọi thứ để được ở bên Triệu Tề nàng cũng không từ. Lần đầu tiên kẻ sống 30 năm chưa từng quỳ trước mặt phật, thần, chỉ quỳ trước bài vị tổ tiên và cha mẹ cũng chưa từng van xin ai dù là cha mẹ nàng. Thế nhưng giờ đây nàng quỳ xuống trước mặt hấn níu ống quần hấn bắt chước vở tuồng bị thương nhưng có lẽ nó cũng chính là cõi lòng nàng lúc này.

- Vương gia, ta sai rồi, mong cho ta cơ hội. Thấy nàng quỳ xuống Triệu Tề cũng đau lòng mà cầu xin hoàng huynh :

- Là lỗi ở đệ không liên quan đến nàng, xin hoàng huynh trách phạt. Triệu Ngạn nheo con mắt nguy hiểm nhìn Tề Nhi mà hấn bỏ bao công sức bảo vệ nay lại vì nữ nhân này mà tính mạng cũng không cần.

- Đệ thân làm đế vương mà vì một nữ nhân những hai lần lơ lửng phòng ngự bản thân khiến bản thân rơi vào nguy hiểm ta sao có thể không giận. Hấn rút qua từng kẻ rằng, Hấn sao có thể tha thứ cho hành động này của Tề Nhi.

- Chàng cho cấm vệ quân lui xa là vì ta sao ? Ách, vậy thì không được rồi, chàng... Chàng sao ngu ngốc vậy hả, chàng biết rõ có kẻ muốn giết mình mà vẫn tạo cơ hội cho bọn chúng. Sao có thể đặt mình vào nguy hiểm kia chứ.... Nàng hướng hấn kích động rống giận. Rồi hùng hồn quay sang Triệu Ngạn :

- Vương gia ta muốn về Phong Linh Sát rèn dũa lại bản thân đến khi bản thân ta có đủ khả năng sẽ quay trở lại bên Tề. Triệu Ngạn tuy sắc mặt không có biểu tình gì nhưng nữ nhân tên Thiên nhạc này hấn thích nha. Tuy rằng nàng ta không có phép tắc quy cũ nhưng ít ra hấn biết được nàng ta đối với Tề là thật lòng.

- Được, nhưng nếu người không phải là kẻ đứng đầu Phong Linh Sát giống như Ngọc Phượng trước kia thì người sẽ không thể trở về bên Tề nữa. Không hối hận sao ? Hấn có chút thú vị nhìn nàng.

- Nếu ta không thể là kẻ giỏi nhất, ta cũng không có tư cách đứng bên Tề. Nàng rất đồng ý tỏ rõ ý chí của bản thân. Thế là nàng theo Hăng Phong kích động trở về, đến khi hối hận thì đã là chuyện của ngày hôm sau.

7. Chương 7: Phong Linh Sát

Nơi được gọi là Phong Linh sát là một sơn trang cũ kỹ trong rừng trúc, sở dĩ kêu Phong Linh sát là vì những cây trúc khô khi gió thổi qua va đập vào nhau tạo lên tiếng đĩnh đoang êm tai như nhiều cái phong linh treo tại nơi này.

Màu xanh rì của rừng trúc nơi đây cho người ta cảm giác thư thái thanh bình êm ả thế nhưng nó không khiến tâm trạng tối tăm như vực sâu muôn trượng của Thiên Nhạc vui lên được. Nàng vô cùng hối hận đã lớn tiếng tuyên bố nếu không phải kẻ giỏi nhất sẽ không trở về. Nhưng nhìn kết quả của những phi tiêu nàng phóng đi. Không phải chân của lão chương quân thì là tay của nha hoàn.

Nàng chỉ là muốn phóng cột gỗ thôi, mà sao lần nào cũng có người đi ngang khiến nàng theo bản năng chưa nhìn đối phương phi tiêu đã bay tới. Một thanh âm ầm ập cắt ngang tiếng thở dài nào nề của nàng.

- Điều gì khiến Phượng nhi của ta phải thở dài vậy ? Bước vào Phong Linh sát là một nam tử mặc hắc bào với ngũ quan hiền hòa ầm ập đôi mắt hiền từ triu mến nhìn nàng, đi cạnh hấn là một nữ tử có khuôn mặt

tuyệt sắc nhưng lạnh như băng ngàn năm, trái ngược nam tử nàng mặc bạch y.

Hai kẻ đến như hai thái cực tương phản nhau một kẻ khuôn mặt đủ loại tình cảm âm áp, một kẻ lạnh lùng khuôn mặt không chút biểu tình như ngâm trong khối nước đá. Đại ca, Ngũ muội, hai người vừa đi thực hiện nhiệm vụ về sao? nàng cười yếu ớt. Tuy khuôn mặt ngũ muội không chút biểu tình nhưng nàng làm chẳng có vẻ nàng nhận ra nàng ta với nàng có chút sát khí nha. Nam tử như nhìn ra nghi hoặc từ nàng nhẹ nhàng giải thích.

- Tuyệt nhi muội ấy vì muội chiếm mất thân thể Ngọc Phượng nên giận ấy mà, đừng nhìn nàng lạnh lùng thế nhưng rất đáng yêu, lại hay mềm lòng.
- Ta biết, vì chẳng phải vì muội ấy không nở xuống tay nên nhiệm vụ lần nào cũng là huynh gánh hết sao. Huynh biết ta không phải Ngọc Phượng?. Nàng nghi hoặc nhìn hắn, hắn không chút sát khí hay khó chịu gì sao? Hắn khẽ cười gật đầu, không chỉ hắn mọi người đều biết.
- Huynh không trách ta chiếm dụng thân thể Ngọc Phượng sao? Hắn chỉ khẽ lắc đầu
- Làm nghề như chúng ta sống chết là chuyện ngày nào cũng có thể đến. Ta còn mừng vì muội sống thay muội ấy cuộc đời mà muội ấy bỏ dở đó chứ.

Trong ký ức của Ngọc Phượng thì Từ Minh Nhật là kẻ dù luôn hòa nhã ấm áp nhưng tâm cực lạnh. Với huynh ấy không ai hay thứ gì quan trọng. Chỉ cần phải giết thì dù trước đó có kết dao hay qua lại huynh ấy vẫn xuống tay không chút do dự. Khi nàng ta hỏi cảm giác thế nào huynh ấy chỉ đáp. Không cảm thấy gì cả chỉ là đang thực hiện nhiệm vụ thôi. Ánh sáng mặt trời tuy ấm áp nhưng nó sẽ thiêu rụi khi bạn đến gần.

Còn về Ngũ muội Bạch Linh Tuyết thì cũng như Minh Nhật có tính cách trái ngược với vẻ ngoài của nàng ta. Linh Tuyết là người yêu thương mọi thứ dù người, dù vật, vì thế mà nàng luôn không thể xuống tay với bất kỳ nhiệm vụ nào. Điều khiến nhiều người ngạc nhiên là họ cư nhiên là một đôi.(akiaki: ta tính viết 1 truyện về bọn họ nhưng không biết có kịp không vì sắp hết hè rồi...mùa hè ơi sao ngắn thế)

- Muội phiền vì phóng phi tiêu toàn phóng phải lão chưởng quầy cùng người hầu thôi. Hắn nhìn nàng thật sâu sau đó mới cho nàng đáp án
- Vì trước kia Ngọc Phượng hay lấy họ làm mục tiêu. Nàng mở to mắt kinh ngạc nhìn hắn
- Nàng ta sao có thể đối xử tàn nhẫn với mọi người như vậy? Minh Nhật khẽ nhếch môi
- Nàng ta ngay cả bản thân mình còn tàn nhẫn huống hồ là những người xung quanh. Thấy sự hồ nghi trong mắt nàng hắn tiếp tục giải thích.
- Từ khi ta có nhận thức đến nay chưa từng thấy nàng ta bị thương vì nhiệm vụ bao giờ thế nhưng người có biết những vết đao trên người Ngọc Phượng là từ đâu không? Nàng hường hắn khẽ lắc đầu
- Những vết đao trên thân nàng ta đều là do nàng ta tự tay tạo thành. Là trừng phạt bản thân vì chưa đạt đến mục tiêu nàng ta định ra trong tập luyện. Thân hình nàng có chút chấn động khi nghe ra đáp án. Nàng ta là kẻ ngược đãi cả bản thân mình sao? Hèn gì mà nàng ta dễ dàng rời bỏ cuộc sống của bản thân đến thế. Như hiểu được nàng đang nghĩ gì Minh Nhật đến bên xoa đầu nàng dịu dàng nói:
- Chỉ cần muội sống tốt là được, sống thay cả phần của nàng ta nữa. Bọn họ đang kể cảm động, người an ủi thì hai giọng nói lạnh băng phá vỡ.
- Bỏ tay ra khỏi nàng ta. Thiên Nhạc nhận ra đó là âm thanh của Triệu Tề và Linh Tuyết. Hai kẻ cùng đồng thanh và cùng nhìn chăm chú vào bàn tay đang xoa đầu nàng, mắt Triệu Tề như tóe lửa, còn Linh Tuyết thì khuôn mặt chẳng chút biến đổi như người vừa nói không phải nàng ta, ánh mắt nàng ta cũng không nhìn ra chút cảm xúc nào.

8. Chương 8: Ngọt Ngào

Dù trong mắt hắn nhìn nàng giờ là giận dữ, thế nhưng nàng không bận tâm tất cả những điều ấy vì nàng vô cùng nhớ hắn, chỉ một ngày mà nàng đã không thể chịu nổi, muốn lên vào hoàng cung nhìn hắn. Nàng phải tự kìm nén với bản thân rất nhiều mới ngăn mình không đi tìm hắn. Vì thế, khi thấy hắn nàng không để ý hình tượng nhào ngay vào lòng hắn nước mắt nước mũi đầy mặt.

- Tề, ta nhớ chàng. Hu...hu...u.. Thấy nàng như vậy, đôi mắt giận dữ đã mất tăm mất tích mà thay bằng sự dịu dàng nhu tình cùng hạnh phúc. Hắn ôm lấy nàng khẽ nói nhẹ bên tai nàng

- Ta cũng nhớ nàng. Còn Minh Nhật đang tức tốc đuổi theo Linh Tuyết vì nàng ta đã dùng kinh công rời khỏi Phong Linh Sát.(akiaki : chị này ghen dữ ta). Triệu Tề vì để hai ngày có thể đến nhìn nàng một lần hắn đã thức trắng đêm phê duyệt tấu chương, đôi mắt gấu trúc kia đã tố cáo hắn với nàng. Nàng đưa tay vuốt nhẹ mi mắt hắn đau lòng khẽ ghen ngào.

- Chàng đã vì ta mà không ngủ sao ?Đôi mắt nàng lóe lên ánh giận

- Chẳng phải ta đã nói sẽ rất nhanh trở lại sao ? Nếu chàng vì bản thân không nghỉ ngơi khiến thân thể suy kiệt dẫn đến đột quỵ thì thế nào đây ? Từ giờ không cho phép không ngủ đủ giấc, không ăn đúng giờ nữa nghe chưa ? Nàng rít từng câu qua kẽ răng trong tức giận. Hắn ý cười thật sâu trên môi, đáy mắt là nhu hòa quyền luyện :

- Ta yêu nàng, vì yêu nàng, nhớ nàng khiến ta muốn đến nhìn nàng một lát. À mà đột quỵ là gì ? Hắn cảm thấy nàng thật đáng yêu, giận dữ như vậy cũng là lo cho hắn. Dường như những lúc như vậy nàng đã quên mất hắn là vua, nhưng mà hắn thật thích nàng như thế đối đãi thật lòng cùng hắn. Chỉ là nàng thường hay nói những câu hắn nghe không hiểu...

- Là chết bất tắc kỳ từ đó.... Hứa với ta chàng sẽ ăn ngủ đầy đủ chăm sóc bản thân thật tốt.

- Nào có ai chết do thiếu ngủ kia chứ. Hắn nhẹ nhàng xoa đầu nàng. Nhưng nàng lại vòng tay ra ôm lấy hắn khiến hắn có chút bất ngờ.

- Ta cũng yêu chàng, vì yêu chàng nên lo lắng. Ở chỗ ta ở lúc trước thật sự có nha, có kẻ chết vì làm việc quá sức. Nhưng có lẽ do thường ngày hắn ta sinh hoạt không điều độ, ăn nhiều thức ăn nhanh nên mạch máu đàn hồi kém dẫn tới xuất huyết não.

Nàng cứ thế thao thao bất tuyệt về một loạt ngôn từ lạ lẫm khiến hắn chẳng hiểu gì cả. Thế nhưng hắn yêu người con gái nói chuyện kỳ lạ này, yêu vẻ vụng về của nàng , yêu cách nói năng thô lỗ chẳng có chút cung kính gì với hắn. Yêu cả vẻ ngây thơ của nàng, dù biết hắn chẳng nghe hiểu nhưng vẫn cứ thao thao bất tuyệt với hắn.

Hắn cúi người hôn lên chiếc miệng nhỏ nhắn đang tiếp tục lẩm nhảm kia, cướp đi hương vị ngọt ngào của nàng, nụ hôn mà hắn nhớ mong. Bị hắn hôn Thiên Nhạc có chút bất ngờ nhưng rất nhanh nàng phối hợp với hắn. Nàng nhớ hương vị ngọt ngào này, nhớ vòng tay ấm áp của hắn, nhớ hơi thở nam nhân của hắn, nhớ khuôn mặt hắn hay cười nhạo nàng, nhớ ánh nhìn ấm áp,và cả hành động bảo vệ nàng trong âm thầm của hắn . Cứ thế cả hai quấn lấy nhau đến khi không thể thở được nữa mới buông nhau ra. Lưu luyến vòng tay của hắn nàng khẽ đỏ mặt

- Cứ như là dụ dỗ trẻ con ấy, nhưng ta chẳng thấy chút tội lỗi nào cả. Hắn nhíu mày nhìn nàng.

- Trẻ con, nàng nói trẫm là trẻ con sao ? Hắn khó chịu nhìn nàng. . Hắn dù nhỏ tuổi nhưng nói sao cũng là vua của một quốc gia. Thế mà nàng cứ nhiên xem hắn là trẻ con, đùa gì chứ trẻ con sao thống trị được thiên hạ. Nữ nhân này dám xem thường hắn ...hừ hừ cứ chờ rồi xem.

- Nàng cứ nhiên xem ta là trẻ con sao ? Nói xem người lớn như nàng có thể làm những gì nào ? chẳng phải bây giờ vẫn phải được chỉ dạy lại mới thích ứng được sao ? Hắn giận thật nha, giận nàng dám xem thường hắn. Nàng nhìn hắn mỉm cười, còn không nhận mình trẻ con sao. Chỉ vì vậy mà đã giận dữ.

- Ta ở thế giới của ta, ta đã 30 tuổi nha.

- Nhưng hiện tại nàng cũng chỉ 16, còn nói nếu nàng thật từ cả ngàn năm sau này đến, vậy ta phải là trưởng bối của nàng mới phải. Nhìn hấn cứng cổ nói lý khiến nàng nhận ra, hấn cư nhiên thật đáng yêu a. Nếp sát vào ngực hấn mỉm cười ngọt ngào nàng thừa nhận

- Phải chàng nói đều phải cả, dù ở cổ đại chàng chỉ mới 16 tuổi nhưng chàng cũng là trưởng thành hơn ta. Ta nào dám coi chàng là trẻ con. Trẻ con sẽ không thể ngồi vững vương vị trong 10 năm, trẻ con sẽ không trị nước. Nhưng chàng biết không vì chàng như thế khiến ta đau lòng. Ở tuổi này đáng lẽ ra còn phải vui chơi, học tập đó là thế giới của ta. Cho dù so với kẻ của thế giới này, tuổi của chàng cũng là được gia đình bao bọc. Thế nhưng chàng thì phải gánh vác cả giang sơn khi chỉ mới 6 tuổi. Tuổi thơ mà kẻ khác có chàng không có, nỗi lo và phiền muộn đáng ra không nên gánh chàng lại phải gánh tất cả trên vai. Có đứa trẻ nào làm được điều đó chứ ? Nàng vừa nói ,hốc mắt vừa tràn đầy nước mắt.

Hấn đưa tay lau đi nước mắt của nàng, nhẹ hôn lên đôi mắt dầm lệ vì hấn. Hương vị ngọt ngào và ấm áp này hấn lần đầu cảm nhận được. Nàng không nói những lời ngọt ngào, nàng không dịu dàng, càng không phải là thực nữ. Nhưng nàng đau thay hấn, suy nghĩ vì hấn, vì hấn mà rơi lệ.

Huynh trưởng hấn tuy luôn bảo vệ hấn nhưng chưa từng vì hấn không có tuổi thơ mà thương tâm như nàng, ở bên nàng khiến hấn cảm thấy thật ấm áp. Giờ thì hấn hiểu được vì sao hấn quyến luyến nàng như vậy, nữ nhân này mọi việc nàng làm hết thảy là đều là vì hấn. Lúc này chẳng phải nàng đang cố gắng để trở lại bên hấn sao.

Hấn môi hơi cong lên đáy mắt hấn sâu ý cười, đưa tay vuốt những sợi tóc tán loạn của nàng, dịu dàng nói :

- Vậy nàng phải cố gắng thật nhanh trở lại bên ta. Có biết không. Nhìn nụ cười chói sáng, khuôn mặt dịu dàng như đang lấp lánh của hấn nàng ngay ngẩn cả người. Hấn thật là đẹp bức người nha.(akiaki : đồ háo sắc...thật mất mặt. Thiên Nhạc : " lườm " người thì không háo sắc sao ?. akiaki : ta chỉ lẳng lặng ngắm, không có ngắm ra mặt như người..)

Thấy nàng cư nhiên vì hấn mà thất thần hấn lại phì cười. Bị hấn cười nhạo, nàng trong lòng không giận cũng chẳng chút xấu hổ nào ngược lại còn rất vui nha. Hấn có thể vì nàng mà vui vẻ cười như vậy khiến nàng hạnh phúc vì người ta nói một nụ cười bằng 10 thang thuốc bổ nha. Cười sẽ giúp hấn giải tỏa áp lực, sẽ khiến hấn tạm quên gánh nặng trên vai.

Trước kia bạn bè thường hay cười nhạo nàng vì nàng ngây ngô, nàng rất ghét. Thế nhưng chỉ để hấn có thể cười dù là cười nhạo, nàng cũng thấy thật hạnh phúc. Đó là vì nàng yêu hấn chẳng ? Yêu đến không cần thể diện nữa rồi.

9. Chương 9: Sống

Trong giấc mơ nàng thấy một cô bé dôi theo một thiếu niên quen mặt, nàng không nhớ đã gặp hấn ta ở đâu rồi. Nhưng nhìn thiếu niên kia dần biến đổi nàng ngạc nhiên, là hấn, Hằng Phong. Cô bé kia hấn là Ngọc Phượng, Hằng Phong cũng quá tuyệt tình đi, và nàng biết Ngọc Phượng, nàng ta yêu Hằng Phong thật sâu nặng. Khi Minh Phượng chết trên tay hấn nàng ta biết hấn sẽ dựng lên một bức tường với hấn và cả những người xung quanh. Tình cảm của nàng cũng chết theo mọi hy vọng.

Đang mơ màng nàng chợt thấy thân mình Ngọc Phượng ở phía dưới tầm mắt mình nhưng thủy chung không thể dung nhập với nàng ta. Nàng như một du hồn không muốn buông tay thân xác phía dưới kia. Đang cố gắng dung nhập vào thân xác của Ngọc Phượng, thì đột nhiên nàng ta từ trên giường ngồi dậy. Đôi mắt mở ra nhưng nhìn vào đó là sự vô hồn trống rỗng, nàng ta đi đến bên cửa sổ nhìn vào hư không vô định.

Thiên Nhạc như bị dọa cho sợ hãi, Nàng đang không có trong thân xác kia vậy nàng ta là ai ? là Ngọc Phượng chẳng ? Vậy từ giờ nàng sẽ không thể là nàng ta nữa chỉ mãi là một du hồn không thân xác sao ? Phải rồi đi sao ? Nàng không, không muốn. Chỉ nghĩ vậy bỗng một lực hút hút nàng về phía Ngọc Phượng nhưng vừa vào trong thân thể nàng ta, nàng ta lại phản ứng :

- Người muốn sống đến vậy sao ? Một thanh âm vang lên trong đầu nàng nàng ta là ai ?
 - Ta là chủ nhân thân thể này. Nàng ta giải thích nghi hoặc trong lòng nàng.
 - Ta một kẻ sống nhưng không muốn sống, người một kẻ đã chết nhưng lại vô cùng muốn sống. Giọng nói nàng ta chớ chút chua chát mà trào phúng. Rồi ngữ điệu như mang theo nhờ vả nàng ta nói :
 - Vậy hãy sống tiếp thay ta. Dừng nốt chút giọng nói như có chút ghen ngào.
 - Thay ta chăm sóc những người ta yêu thương, thay ta để ý trông nom hần. Ta biết hần sẽ không có khả năng yêu thương ta, vì thế không có can đảm cứ thế sống tiếp bên hần. Ta không thể nhìn hần mà không đau lòng, càng không thể thấy hần để ý một nữ nhân khác mà không phải ta. Ta cũng nên thật sự đi rồi, ta đi sẽ để lại toàn bộ trí nhớ cho người, người là cần nó để sống tiếp thay ta. Nhưng người phải hạnh phúc đó. Nàng ta nói mềm mại mà chân thành
 - Hoàng thượng là người tốt... Nàng nghe thanh âm nàng ta ngày một xa xôi như một giấc mơ.
- Khi tỉnh lại lệ rơi đầy mặt, nàng cũng chẳng biết nàng khóc vì thương tiếc cho nàng ta hay vì mình nữa. Phải, nàng muốn sống, ý chí mãnh liệt phải sống khiến nàng chiếm cứ thân thể này, khi chủ nhân của nó còn chưa thật sự rời khỏi. Và hiện giờ kẻ cướp là nàng được chủ nhân cho phép ở lại thì nàng dường như cảm thấy mình phải sống tốt hơn nữa. Sống thật tốt và thật hạnh phúc, vì nàng sống cả phần của nàng ta nữa.
- Mọi kí ức như xoay vòng kiến Thiên Nhạc choáng váng. Hình ảnh Hằng Phong kinh ngạc khi phát hiện kẻ hần giết lại là Nhị muội Minh Phương, kẻ mà hần yêu thương nhất trong các sư huynh muội. Hằng Phong không khóc, không giận dữ chỉ thất thần nhìn hai bàn tay đầm máu kia khiến nàng cảm thấy thật đau lòng. Chẳng biết tình cảm hiện giờ là của nàng hay Ngọc Phương nữa Nhưng với những ký ức kia dường như nàng cảm nhận sâu sắc tình cảm Ngọc Phương dành cho Hằng Phong.
- Nước mắt khô rơi, nàng khóc vì cảm thấy hần đáng thương cảm thấy Ngọc Phương đáng thương. Họ là cùng một loại người, ngoài lạnh trong nóng, vì thế mọi bi thương hay bất cứ cảm xúc gì cũng không lộ ra.
- Rồi như nhớ ra điều gì đó nàng gạt nước mắt, phóng phi tiêu vào mục tiêu và tất nhiên là trúng đích. Như một kẻ phản kích điên cuồng nàng ngửa đầu lên cười khoái trá. Vậy là nàng có thể trở lại bên cạnh Tề rồi. Nhưng mà nhắc đến Tề Nàng mới nhớ ra hần đã 3 ngày rồi không có tời thăm nàng nha. Đi ngang qua phòng cả các tỷ muội nàng nghe được một chuyện khiến nàng dừng bước.
- Thật là mệt...phải thức canh cho hoàng thượng cùng Như phi ngủ ... thật là mệt chết luôn nha. Thanh Thanh vừa nói vừa Ngáp nhẹ, nàng ta còn chưa phát hiện có điều khác thường sắp diễn ra. Thiên Nhạc thật nhanh tóm lấy cổ áo nàng ta nghiêng rằng hỏi :
 - Người nói Tề Ngủ cùng Như Phi ? Nói rõ ràng ...Thanh Thanh lắp bắp kinh hãi :
 - Phải...Phải...Hoàng thượng và Như phi hợp phòng, mấy hôm nay hoàng thượng đều nghỉ lại chỗ Như Phi nha...Nàng ta vừa nói vừa run rẩy khi thấy sát khí từ mắt đại tỷ. Rồi như một bóng ma, Thiên Nhạc biến mất, nàng muốn tự mình xác minh sự việc.

10. Chương 10: Ghen

Khi nàng đến thì hần quả thực đang ở tẩm cung của Như phi, nàng thấy hần bước ra cùng mỹ nhân mà hai mắt như phát hỏa. Theo như nô tài thân tín của nàng báo lại hần bị chính vương Triệu Ngạn ép phải sủng một trong các phi tử ở hậu cung. Cũng vì chuyện này hần và Triệu Ngạn xung đột, nhưng rồi hần cũng thỏa hiệp.

Nàng dù biết hần là vua một nước, không thể chỉ chuyên sủng một mình nàng, càng không thể bỏ ba ngàn giai nhân. Thế lực của hần chưa vững cần sự ủng hộ của gia thế của các nàng, thế nhưng chỉ cần nghĩ hần sẽ chạm qua người phụ nữ khác thì nàng hỏa bốc đầy hai mắt.

Nàng chỉ cần xác định sự thật liền quay người rời đi. Món nợ này không thể tính với hắn nhưng có thể tính với tên đầu xỏ Triệu Ngạn chết bất kham kia. Nàng phóng đi thật nhanh hướng về phía Chính vương phủ mà đi. Không hề hay biết phía sau nàng Triệu Tề đang vội vã đuổi theo bỏ mặc Như Phi đứng đó cười đến hiền hòa nhìn theo hai người bọn họ. Những người đang yêu đang đấu tranh cho chính tình yêu của mình và nàng ta cũng vậy. Về mặt tươi cười không chút giả tạo nào Như Phi dạo quanh vườn thượng uyển với tâm trạng vui vẻ.

Còn Thiên Nhạc mang oán hận ngàn ngút phóng mình thật nhanh tìm kẻ đầu sỏ đẩy người nàng yêu vào vòng tay kẻ khác Triệu Ngạn. Vì biết tình cảm của Triệu Tề với kẻ giả tạo kia nên nàng ít nhất phải bắt hắn hứa không ép buộc Tề của nàng làm những việc tương tự nữa.

Dù hiện giờ nàng rất xinh đẹp, nhưng nàng cũng không dám chắc mình có đủ khả năng giữ chặt trái tim của Tề. Vừa nhìn thấy Tề và Như phi nàng có thể khẳng định họ đối với nhau là không phát sinh loại quan hệ nàng lo sợ chỉ nhìn cách họ đối đãi đối phương thấy được vẻ khách sáo.

Không hiểu vì sao Như phi phối hợp cùng Tề diễn màn trầm cùng ái khanh nhưng nàng thấy sự khách sáo, xa cách trong mắt họ. Dù vậy cũng không khiến nàng yên lòng, cảm giác ghen tị khi nàng ta được ở gần bên Tề còn nàng thì lại chạy loạn khắp nơi khiến hỏa diễm trong lòng bốc cao. Khi tới Chính vương phủ thì nàng thấy xe ngựa của Triệu Ngạn rời phủ, nàng nhanh chóng đuổi theo.

Lặng lặng theo hắn đến một rừng đào, nàng thấy hắn bị tập kích, nàng đương nhiên không giúp, sao phải giúp kẻ chia rẽ nàng và Tề chứ.

Thế nhưng hắn vì vị nữ tử áo trắng kia mà bị thương nha, thấy thế nàng đuổi theo họ, dù nàng ghét hắn nha nhưng hắn không thể chết được. Ý thức được điều này nàng dù không tình nguyện cũng xông ra cứu người, nàng muốn lôi kéo sự đồng ý của hắn. Dù gì thì hắn cũng là anh chồng nàng không phải sao.

Vừa định đi thì nàng bị chặn lại vì một kẻ vừa tới Hằng Phong ôm một nữ tử toát lên vẻ lo lắng. Chỉ nhìn sơ cô ta, là nữ tử hắn ta vài ngày trước theo dõi, nhưng điều khiến nàng bức tức nhất chính là cảm thấy cô gái kia rõ ràng không có một góc bằng với Ngọc Phượng. Nàng tiến đến chất vấn hắn thay Ngọc Phượng đòi lại công bằng. Nàng nở nụ cười nhạt ngữ điệu run rẩy nói trong giận dữ :

- Cô bé tên Hồng Linh đó thật có bản lĩnh khiến cho huynh trong một ngày có đến hai vẻ mặt. (xem cặp này ở truyện truy phu)

- Muội có ý gì? Hắn lạnh giọng nói, đè nén cơn tức giận xuống trong mắt xẹt qua một tia nguy hiểm.

- Không phải sao, lúc này ôm nàng ta đến tìm ta, huynh có chút bối rối, giờ lại giận dữ.

Tuy nói ta hiện giờ là Thiên Nhạc nhưng cơ thể ta là Ngọc Phượng, một trong những kẻ từng rất yêu huynh. Sao có thể không hiểu huynh chứ? Hừm, nghĩ cũng thật buồn cười, nàng ta vì huynh mà tự hủy hoại linh hồn mình vì biết ngày Minh Phương chết nàng ta và bất cứ nữ nhân nào cũng dừng hồng phúc vào lòng huynh. Vậy mà chỉ vài lần gặp nữ nhân kia cư nhiên khiến huynh lộ ra vẻ lúng túng của ngày Minh Phương chết.

Nàng giận dữ quát vào mặt Hằng Phong rồi xoay người bước đi. Sự giận dữ đó là cõi lòng của Ngọc Phượng, nàng ta đau lòng từ bỏ đến đánh mất linh hồn nên nàng mới có cơ hội ở trong thân thể này. Chiếm mất thân thể của Ngọc Phượng, lại hạnh phúc vì gặp được Triệu Tề khiến nàng muôn vàn áy náy. Nàng biết Hằng Phong cũng không không hạnh phúc gì, thế nhưng như không thể ngăn nổi cõi lòng, nàng vẫn là tìm người trút giận.

Đang trầm tư trong suy nghĩ của chính mình nàng bỗng sững sờ, Triệu Tề!!hắn cư nhiên nghe tất cả. Vội vàng đuổi theo bóng dáng người trong lòng nàng bỏ lại Triệu Ngạn đang thọ thương cùng Hằng Phong đang bắt động suy nghĩ gì đó.

- Chàng đứng lại cho ta. Nàng lớn giọng quát mà nước mắt đã rơi vì bối rối vì sợ có cả đau lòng nghĩ hắn đã hiểu lầm.

Triệu Tề đứng là đứng lại nhưng hắn không quay lại, trong đầu hắn bây giờ chỉ toàn là lời nàng lúc này chất vấn Hằng Phong. Dù biết nàng là vì áy náy, cũng chẳng có tình cảm gì khác với hắn ta nhưng hắn vẫn rất

tức giận khi nữ nhân của hắn quan tâm một nam nhân khác cho dù là vì cái gì chẳng nữa. Thân hình hắn tự đứng cứng đờ khi bất ngờ bị nàng ôm thật chặt từ phía sau, cứ như là sợ buông tay hắn sẽ biến mất ấy.

- Ta cũng không phải quan tâm gì huynh ấy, ta chỉ thấy ấy náy vì mình thì hạnh phúc khi, Ngọc Phượng... Nàng bối rối ngen ngào giải thích đôi mắt nhắm tịt lại đầu thì lắc liên tục khiến hắn đang tức giận cũng phải phì cười vì vẻ mặt của nàng như một hài tử làm sai lúc này.

- Ta biết. Quay lại ôm nàng vào lòng nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, hắn cảm thấy hạnh phúc. Thế nhưng chỉ một lát sau người trong ngực kia lại như một kẻ khác với giọng điệu đầy ghen tuông từ trong ngực truyền ra :

- Chàng đuổi theo ta làm gì, sao không ở lại đi dạo hoa viên với Như Phi... Ánh mắt nàng híp lại nhìn hắn với đầy chua chát.

Hắn cười đến ngọt ngào, nàng có thật nhiều khuôn mặt khác nhau . Lúc vừa mới gặp nàng ngay thơ, trong sáng vụng về đáng yêu. Khi biết hắn vì nàng mà đẩy bản thân vào nguy hiểm nàng như một phụ nữ chanh chua nhưng khí thế áp người. Khi thấy hắn cùng bước ra từ tấm cung Như phi thì ánh mắt sắc lạnh như muốn giết người. Vừ rồi thì luống cuống bối rối như hài tử làm sai chuyện. Còn hiện giờ thì ủy mị hờn dỗi như một thiếu phụ bị ủy khuất(bị thiệt thòi,bất công) hắn ôm nàng càng chặt hơn :

- Nàng ghen sao ? Hắn hưng phấn hỏi

- Thần thiếp nào dám. Vừa nói nàng vừa đẩy hắn ra, dù nàng biết rằng cảm giác của nàng rất chính xác hắn và Như phi thật ra không có gì nhưng nàng ghen tị, ghen tị nàng ta được ở bên hắn, chỉ sợ là một ngày nào đó kịch giả thành thật. Mà dù không có Như Phi cũng còn ba ngàn phi tần sẽ có một ngày hắn sẽ chán ghét nàng. Chỉ nghĩ thế mà nước mắt cứ như hoàng hà vỡ đê nàng òa lên khóc nức nở

- Ô..ô.. thiếp không thêm làm hoàng hậu gì đó nữa đâu, cứ về làm sát thủ thôi...ô...ô... So với đối phó ba ngàn mỹ nữ của chàng thì giết người dễ hơn...ô...ô...ô. Nàng cứ thế rúc vào ngực nam nhân ấy mà khóc đến đôi mắt sưng húp. Còn hắn chỉ có thể ở một bên vỗ về lưng nàng với khuôn mặt cười khổ.

11. Chương 11: Tin Đồn

Triệu Tề neho mắt nhìn nữ nhi trong ngực mà cảm thấy buồn cười, nàng chùi hết nước mắt , nước mũi lên ngực áo của hắn mới vừa lòng rồi đi cứu hoàng huynh hắn. Có lẽ chỉ cần là nàng thì dù làm gì hắn cũng cảm thấy đáng yêu.(akiaki : gớm chết được, thật là sợ lão huynh này luôn) Thiên Nhạc đắc ý bỏ đi, nàng coi như là trừng phạt nhẹ vì hắn ở bên nữ nhân khác.

Nhưng cũng không khỏi ngọt ngào vì hắn nói với nàng hắn sẽ không thể giải tán hậu cung ngay được, nhưng khi ngài vị ngồi vững hắn sẽ vì nàng xóa bỏ hậu cung. Dù không biết ngày đó là khi nào nhưng vì một lời hứa đó khiến nàng ngọt ngào. Chuyện với Như phi hắn không nói rõ với nàng nhưng chỉ bảo nàng tin hắn. Nàng biết mọi việc hắn làm chỉ vì mình, nàng cảm thay thật hạnh phúc. Cũng vì thế nàng cũng không còn ý định trút giận lên Triệu Ngạn nữa tiếp tục chữa trị cho hắn.

Trở về Phong Linh sát để rèn rũa bản thân nàng quyết định nhận nhiệm vụ. Dù Hằng Phong cứ hỏi đi hỏi lại nàng liệu có cần thiết không, vì hắn biết nàng là thầy thuốc giết người với nàng mà nói không phải với lý tưởng cứu người của nàng sao ?

Thế nhưng Thiên Nhạc chưa một tia chần chờ hay do dự gì khi tiến hành nhiệm vụ. Chỉ cần nàng trở thành một phần con người của Ngọc Phượng nàng sẽ có thể đứng bên Tề đến hết kiếp này. Chỉ cần điều đó thôi thì dù có trở thành quỷ dữ trong mắt mọi người cũng không hề gì. Trên đường về ghé vào một trà quán nhỏ uống chút trà thì nghe ở chiếc bàn nhỏ mọi người đang thi nhau bàn tán.

- Nghe nói con gái Thái úy đại nhân vào cung làm phi được hoàng thượng sủng ái chỉ một tuần thì lăn ra chết. Nghe đâu nàng ta mắc bệnh lạ, khuôn mặt bị thối rửa đến không nhận ra được nữa rất đáng sợ nha. Con của thái úy vậy là Như phi, nàng Trầm ngâm nghĩ ngợi lại nghe kẻ ngồi kế bên kẻ kia lại nói :

- Tôi có người nhà làm nô tài của phủ tể tướng nói tiểu thư nhà họ bị lão gia đưa tiến cung chưa một lần được hoàng thượng liếc mắt tới thể nhưng 2 ngày sau khi được hoàng thượng ân sủng cũng lần ra chết mà khuôn mặt cũng không thể nhận ra nổi nha, biến dạng hết. Các bá quan văn võ có con gái đưa vào tiến cung nghe đến con mình được hoàng thượng để ý tới đều vô cùng khiếp sợ nha. Thà rằng chết già trong hậu cung cũng còn lâu lâu được gặp mặt, hơn là được ân sủng hôm trước hôm sau lần ra chết như thế thì...ai...như hai nhà thái úy và tể tướng ấy. Tể tướng phu nhân nghe đâu xin đón con về dưỡng bệnh nhưng hoàng thượng không cho khóc ngất trên điện. Hai kẻ đang nói bỗng một kẻ khác cũng tham gia.

- Các huynh chỉ là nghe kể, còn tôi thì thật sự là kẻ biết chuyện nè, ở phủ thượng thư nhà tôi lão gia lo cuống vó, hoàng thượng hôm nay liên điện nói với lão gia 2 ngày nữa sẽ sủng hạnh Nghi quý nhân Nghi quý nhân là con của chủ nhân nhà tôi. Ông thật sự đang rất rối rắm, nhà thượng thư chỉ có mỗi mình tiểu thư. Phu nhân từ hôm qua đã không thể ăn uống gì chỉ biết khóc thôi. Phu nhân nói lúc trước tiểu thư yêu thư sinh nghèo bà không chấp nhận, nay thư sinh đó đỗ thám hoa, vào triều làm quan. Nghe đâu hoàng thượng sẽ ban thưởng mỹ nhân cho hần. Bà tiếc không thôi, nay con gái có thể sẽ mất mạng nên bà chỉ biết đóng cửa tự trách mình tham lam hại tiểu thư.

Ở một bên nghe thiên hạ kháo nhau vậy nàng bỗng nhớ lời hứa hẹn của hần " Hãy tin tưởng ta được không, ta sẽ khiến cho nữ nhân khắp thiên hạ này khiếp sợ ta mà bỏ chạy " Thì ra đây là cách chàng dùng để khiến nữ nhân trong thiên hạ thấy chàng liền bỏ chạy. Nàng bỗng nhiên thấy ngọt ngào, nhén miệng cười hạnh phúc khiến ọi ánh mắt lúc này trong khách điểm đều đổ dồn vào nàng. Biết mình quá nổi bật vì tư sắc hơn người này Thiên Nhạc vội vã rời tứ lầu thì bị hai kẻ chặn lại :

- Cô nương, xin dừng bước tại hạ mạn phép có thể mời cô cùng tại hạ đi dạo một lát chứ.

Kẻ chặn đường nàng là một nam tử một thân bạch y, khuôn mặt có chút ngả ngóm ánh mắt thủy chung dán chặt trên mặt nàng. Nàng khẽ rùng mình, các phim truyền hình cùng những tiểu thuyết chẳng phải đều nói những người mặc bạch y đều là người phong nhã thoát tục sao. Nhưng sao lúc này chỉ có hai chữ để hình dung tên này chính là Lợn giống. Bộ bạch y hần mặc thực sự là bị tâm hồn đen như chó mực kia của hần bôi bẩn cả rồi. liếc mắt nhìn hần cũng lười nàng né sang một bên coi như không nhìn thấy hần.

Bị nàng không để ý tới khiến tên kia bốc hỏa hần vươn bàn tay định giữ lấy nàng thì đột nhiên thét lớn, thoáng chốc không thấy tay mình đâu nữa. Rồi chỉ trong chốc lát hai mắt hần cũng vĩnh viễn không thể dùng được nữa. Thiên Nhạc nhận thấy sát khí quay đầu lại thì thấy người nọ ngã lộn trên đất mất một cánh tay và đôi mắt bị người ta lấy mất. Triệu Tề kéo nàng vào lòng che tầm mắt của nàng :

- Dừng nhìn nam nhân khác, nếu không hần ngay cả mạng cũng khó giữ. Hần nghiêm mặt nhìn nàng dám đụng đến nữ nhân của hần sao, dám nhìn nữ nhân của hần sao, không thể bỏ qua được.(akiaki : anh này đúng là ác quỷ nha)

- Không, thiếp chỉ muốn nói hình nhưng chàng còn quên lúc này hần còn buông lời trêu thiếp. Nhưng coi bộ hần còn gào được kia(akiaki : trời đây mới là ác quỷ thực sự nè). Nàng nở nụ cười ngọt ngào với hần rồi tiếp tục nép vào vòng tay hần tham lam thụ hưởng vòng tay quen thuộc này.

Kẻ đang ngồi gào lớn dưới đất nghe nàng buông một câu bình luận chợt im bật không dám lớn tiếng kêu khóc nữa mà cắn đầu bỏ chạy. Nhìn bóng dáng chạy thoát thân ấy nàng vòng tay qua người hần nhẹ nhàng thổ thề :

- Hần ta chạy có nhanh như đám phi tử của chàng ở hậu cung không ? Hần khẽ nhướn mi thú vị nhìn nàng.

- Nàng nói xem. Hai người nhìn nhau rồi cùng phá lên cười lớn, không khí lúc này có chút quỷ dị nhưng thập phần ngọt ngào của một đôi tình nhân khác người nào đó.

- Nàng đâu cần phải nhận nhiệm vụ lần này. Hần ánh mắt có chút xót xa nhìn nàng, biết nàng là người lương thiện nhưng đang cố gắng thay đổi mình chỉ vì hần khiến hần không đành lòng.

- Bây giờ chưa phải lúc. Nàng muốn chứng minh với Triệu Ngạn nàng xứng đáng đứng tại vị trí này. Nàng biết vì không chấp nhận nàng nên Triệu Ngạn mới buộc Tề đến bên một nữ nhân khác. Vì biết hần ta trong lòng Tề có bao nhiêu quan trọng nên kẻ làm em dâu là nàng đương nhiên muốn vị anh chồng duy nhất này thừa nhận.

Trên đường về, nàng gặp Hồng Linh cô gái lần trước Hằng Phong đem đến nhờ chữa trị, nghe nói dạo gần đây nàng ta đang theo đuổi Hằng Phong ráo riết. Vì đang đắm mình trong hạnh phúc nên nàng cũng mong Hằng Phong tìm được hạnh phúc cho chính mình, nàng đem chuyện quá khứ kể cho nàng ta (akiaki : xem Truy Phu, kể về anh chị này)

- Ta cũng hi vọng cô lay động được tên đầu đá đó. Nàng cũng hi vọng nàng ta có thể làm được điều mà Ngọc Phượng không làm được chính là làm Hằng Phong hạnh phúc. Thoát khỏi nỗi ám ảnh đáng sợ đó thì hẳn mới thực sự hạnh phúc được. Đang ở gần phủ chính vương nàng bỗng thấy ánh lửa phát sáng cả một góc trời, phi thân đến đó mà không hề có một tia do dự nào nàng phải cứu người nha.

12. Chương 12: Kết Thúc

Khi vào đến phủ Chính vương Thiên Nhạc vô tình cứu được Tuyết Nhược vị hôn thê của Triệu Ngạn(akiaki : anh chị này ở truyện Nhược Phi). Thế nhưng do bóng nặng lại không có dịch truyền nên Tuyết Nhược lâm vào tình trạng nguy hiểm, nàng phải túc trực bên cạnh để chăm sóc nàng ta. Vì Phủ Chính vương không còn an toàn nữa nên Triệu Ngạn bố trí cho các nàng ở tại khu biệt viện riêng của Tề khi vì phục phía ngoại thành.

Chăm sóc nàng ta, nàng đã gặp nàng ta vài lần, ấn tượng rất giống với nhân vật tiểu long nữ trong thần điêu đại hiệp của kim dung. Chỉ có thể dùng hai chữ không nhiễm bụi trần hình dung nàng ta. Dù trang phục của nàng ta không phải chất liệu thượng đẳng nhưng bạch y trên người nàng ta cùng tính cách trầm ổn khiến nàng hết sức hâm mộ vị nữ nhân này. Vì thế khi thấy khuôn mặt nàng ta bị bóng nàng đã tiện tay phẫu thuật cho nàng ta luôn. Đương nhiên mọi dụng cụ nàng cần đều do Triệu Ngạn sai người đi làm.

- Tỉnh rồi. Người bị phỏng khá nhiều, cứu người ta tiện tay phẫu thuật tái tạo lại khuôn mặt cho người. Tuy dung nhan sẽ khác trước nhưng đảm bảo là đẹp không thua tiểu long nữ do Lý Nhược Đồng đóng đâu. Nhưng dù thế cũng không đẹp bằng Lưu Diệc Phi, nàng có vẻ bất đắc dĩ kể thờ dài.

Dù nàng đang giải thích với nàng ta về khuôn mặt mới nhưng nàng ta nhìn khuôn mặt mới trong gương mà không một chút biểu cảm gì, thế nhưng ánh mắt có chút bi thương. Thấy được điều đó Thiên Nhạc cố tìm một đề tài để nói :

- Yên tâm đi khuôn mặt hiện giờ của người mặc áo trắng sẽ rất thoát tục thanh tao. Ta thật hâm mộ người có thể mặc màu trắng, đi tới đi lui như tiên nữ hạ phàm. Số ta thực khổ không thể mặc màu trắng được. Nói đến đây thì nàng ta bật cười hỏi nàng :

- Vì sao cô nương không thể mặc màu trắng ?

- Vì ta là sát thủ mặc màu trắng giữa đêm đi ám sát người ta khác nào nói cho hẳn biết ta ở đây. Nàng tỏ ra bi thương, Nữ nhân khi xuyên qua đều muốn hình tượng mình nho nhã thoát tục, thế nhưng hình tượng nàng hướng đến là hình tượng ác quỷ nhuốm đầy máu tươi.

Nghe đến đây nàng ta có vẻ hiếu kì, thế rồi bọn họ cùng nhau nói từ chuyện trên trời tới dưới đất. Vì chăm sóc cho Tuyết Nhược nàng phải ở lại nơi này mấy tháng liền, Tề cũng thường đến thăm nàng nhưng nàng cũng rất nhớ hẳn. Nhớ lại hôm đó

- Tình trạng nàng ta thực sự là nguy hiểm, sợ là rất khó giữ mạng. Nàng nhìn người nằm trên giường nhẹ nhàng nói.

- Người...Hắn trợn mắt nghiêng răng nhìn nàng oán giận. Từ khi đem nàng ta tới đây khuôn mặt thủy chung tươi cười của hắn dường như không còn dấu tích. Điều đó cho thấy hẳn hẳn là rất yêu nữ nhân này nên khi nàng ta gặp chuyện mặt nạ nguy trang của hắn như vỡ nát.

- Không phải mình ta nói vậy, chẳng phải các lão thái y cùng đại phu nổi tiếng người đưa đến đây đều nói thế sao. Nàng vô tội nhìn hẳn, điều nàng nói là thật, thế nhưng cũng không phải không có biện pháp.

- Bất quá ta có thể cứu nàng ta nha. Nhưng ngươi phải tìm ra những thứ ta cần. Nàng lúc đầu cũng không hề có cảm tình tốt gì với tên Triệu Ngạn này thế nhưng nhìn hần tức trực bên Tuyết Nhược thế kia. Lại không vì nàng bị bỗng hỷ dung mà có chút chán ghét nàng ta khiến nàng bỗng nhiên sinh ra lòng nhiệt tâm muốn giúp bọn họ.

Quả thật đúng như nàng đoán, hần không tiếc công sức tìm bằng được những thứ nàng yêu cầu còn thể theo bản vẽ của nàng làm riêng một bộ dụng cụ phẫu thuật cực kì sắc bén và tinh xảo.

Nàng thuận lợi cứu sống nàng ta còn tiện thể giúp nàng ta làm phẫu thuật thẩm mỹ. Vì mưu sinh nàng đã học thêm phương diện này vì hiện nay loại phẫu thuật này rất thịnh thế nhưng cũng không nghĩ lại dùng trong trường hợp này.

Khi Tuyết Nhược tỉnh Triệu Ngạn liền trốn, còn dặn nàng nếu nàng ta muốn rời xa hần hãy an bài nàng ta một nơi thật tốt. Thế nhưng Tuyết Nhược lựa chọn trở lại bên cạnh hần .

Quen biết Tuyết nhược khiến nàng hiểu được không ít đạo lý. Nàng ta vốn dĩ hay mặc bạch y không phải muốn tỏ ra thanh cao không nhiễm bụi trần mà đang để tang cha mẹ chết oan nơi tuổi vàng. Còn luôn có khí chất như thể vô thần lạnh nhạt không làm giảm vẻ kiêu diễm mà càng khiến nàng như không thuộc về thế giới này là bởi nàng ta sống nhưng không chút tạp niệm ham muốn hay muốn nắm giữ bất kể là gì.

Nhưng nay chút khí chất ấy không còn nữa mà trong ánh mắt tiểu Nhược là chấp niệm về người nàng yêu, nàng ta muốn nắm giữ hạnh phúc khi ở gần hần. Bất quá nàng cũng hiểu được vì nàng cũng vậy, chấp niệm của nàng đó chính là Tề. Thế nhưng việc nàng cứu Tuyết Nhược lại đem lại cho nàng cơ hội có được sự ủng hộ của Triệu Ngạn mặc dù hần ta không muốn thừa nhận cho lắm nhưng hần thực sự nợ ân tình của nàng.

Trở lại hoàng cung nàng nhận được lời cảnh cáo của Triệu Ngạn nếu nàng không học được các quy tắc trong cung hần ta sẽ cho người thay thế ngôi vị hoàng hậu của nàng. Bất quá nàng không sợ, nàng là kẻ ham học hỏi, các quy tắc kia sẽ không làm khó nàng nha.

Hậu cung sau những tin đồn về vị vua mang lời nguyên bệnh tật thì có vẻ ảm đạm và dường như chẳng có một bóng mỹ nhân nào nữa. Sau một loạt tin đồn Tề cho giải tán hậu cung cũng không còn bá quan nào phản đối. Nàng trở lại hậu cung nhưng đang hết sức bận rộn nha :

- Hoàng hậu, người không thể đi nhanh như thế, bước chân phải nhỏ lại, chậm chậm lại. ...

- Ai da, hoàng hậu à, người đừng có lắc mông như vậy, cứ đi như bình thường thôi nhưng điều chỉnh bước chân lại.

- À, xin lỗi ma ma nha, ta quen với tác phong công nghiệp nên bước nhanh quen rồi, ta sẽ chú ý.

- Hoàng hậu, người đừng có vung vẩy tay như thế khi đi.

- À thật xi lỗi, vì quen vung tay khi tập thể dục ấy mà.

- Sao mà nàng cứ xin lỗi mãi thế hả ? Tập cũng đã mấy ngày rồi, nàng thế nhưng chẳng chút tiến bộ nào cả.

Hần vừa nói vừa ôm nàng vào lòng trong ánh mắt ánh lên chút cưng chiều, ầm ầm nhu hòa. Nàng ở một bên bĩu môi cười ngọt ngào khê hôn lên môi hần rồi nháy mắt đưa tình với hần. Ma ma ở một bên thấy hành động của hoàng hậu khê lau mồ hôi trên trán cúi xuống thỉnh an hoàng thượng thì bị hần phất tay ý bảo lui xuống cũng biết ý lui ra mà trong bụng thâm nghĩ vị hoàng hậu này căn bản không phải không chút tiến bộ mà là không thể tiến bộ nổi.

Ánh chiều tà dần buông trong hoàng cung tại ngự hoa viên một cặp tình nhân chẳng để ý gì đến những kẻ xung quanh đang đổ mắt lên vì xấu hổ, bọn họ còn chưa có ý định buông tha lần môi của đối phương.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hau-sat-thu>